

Η ενότης της Εκκλησίας και ο σύγχρονος χριστιανικός κόσμος (Ιερομόναχος Λουκάς Γρηγοριάτης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Νοεμβρίου 29, 2017

Οι άγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἔζησαν σέ βάθος τό μυστήριο τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό ἐβίωσαν βαθύτατα τό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας, καί γι' αὐτό κατενόησαν τήν σημασία καί τήν ἀπόλυτη ἀναγκαιότητα τῆς **ἐνότητός** τῆς. Σύμφωνα μέ τήν διδασκαλία τους καί ἐμεῖς πιστεύουμε καί ὁμολογοῦμε «*Εἰς Μίαν Ἁγίαν Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν*». **Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας φανερώνεται στό δόγμα, στήν Εὐχαριστία, στήν ἀγιότητα.**

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία, ἐπειδή μόνη αὐτή εἶναι Ἁγία καί Καθολική καί Ἀποστολική. Σύγχρονες ἐρμηνεῖες πού θέλουν τήν Ἐκκλησία νά εἶναι Μία καί νά περιλαμβάνη καί τίς διάφορες χριστιανικές ἐκκλησίες-ὁμολογίες, δέν ἔχουν ἔρεισμα στήν ὀρθόδοξο Ἐκκλησιολογία, διότι κατά τούς ἁγίους Πατέρας ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας συνυφαίνεται μέ τήν Ὁρθοδοξία. Οἱ χριστιανικές κοινότητες πού ἔχουν διολισθήσει σέ ἑτεροδοξία καί παραμένουν σέ αὐτήν, ἔχουν ἐκπέσει ἀπό τήν ἀγιότητα, τήν καθολικότητα καί τήν ἀποστολικότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ἅγιοι Πατέρες περιφρούρησαν τόν θησαυρό τῆς ἐνότητός τῆς μέ ἀδιαπραγμάτευτο κριτήριο τήν ἀποστολική Πίστι καί Παράδοσι, ἡ ὁποία συνιστᾷ τήν Ὁρθοδοξία. Ὁ **ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος** βλέπει τίς ἄλλες «χριστιανικές» κοινότητες, πού δέν βρίσκονται στήν ἐνότητα τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς «κακές παραφυάδες πού γεννοῦν θανατηφόρο καρπό, διότι δέν εἶναι φυτεία τοῦ Πατρός» [1]. Γι' αὐτό διασφαλίζει τήν ἐνότητα τῶν χριστιανῶν στήν Καθολική Ἐκκλησία μέ τήν προτροπή γιά ὁμολογία μιᾶς πίστεως καί τήν τέλεσι μιᾶς εὐχαριστίας: «*μιᾶ πίστει καί ἐνὶ κηρύγματι καὶ μιᾶ εὐχαριστία χρῆσθαι. ... ἐν θυσιαστήριον πάση τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ εἷς ἐπίσκοπος ἅμα τῷ πρεσβυτερίῳ καὶ τοῖς διακόνοις, τοῖς συνδούλοις μου ... ἐν δὲ καὶ τὸ κήρυγμα καὶ ἡ πίστις μία καὶ τὸ βάπτισμα ἐν καὶ μία ἡ Ἐκκλησία, ἣν ἰδρύσαντο οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι ἀπὸ περάτων ἕως περάτων ἐν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ*» [2].

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία, ἐπειδή εἶναι τό ἓνα καί μοναδικό σῶμα τοῦ Χριστοῦ («*ἐν σῶμα καὶ ἐν πνεῦμα*», Ἐφ. 4, 6), εἶναι ἡ καινὴ κτίσις, σύμφωνα μέ τό ἀποστολικό: «*εἴ τις ἐν Χριστῷ καινὴ κτίσις*» (Β' Κορ. 5, 17). Τά μέλη αὐτοῦ τοῦ σώματος ἔχουν ὡς ζωὴ τους τήν μία καί ἐνοειδῆ ἐμπειρία τῆς θεοποιουῦ Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τήν «*δόξα*», γιά τήν ὁποία ὁ Κύριος ὠμίλησε στήν ἀρχιερατικὴ Του προσευχή: «*κἀγώ*

τὴν δόξαν, ἣν δέδωκάς μοι, δέδωκα αὐτοῖς, ἵνα ὧσιν ἔν καθὼς ἡμεῖς ἔν ἐσμεν» (Ίω. 17, 22).

Χωρίς μετοχή στήν θεοποιό Χάρι κανείς δέν γίνεται καινή κτίσις, δέν εἶναι τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ «κόσμος», ἐπειδή δέν μετέχει στήν θεοποιό Χάρι, δέν ἔχει μέρος στήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Κύριος δέν ζήτησε «ἵνα ὧσιν ἔν» στό σῶμα Του ὅσοι ἐξ ἰδίας προαιρέσεως ἐπιμένουν νά εἶναι «κόσμος». «Οὐ περί τοῦ κόσμου ἐρωτῶ», παρατηρεῖ μέ ἔμφασι ὁ Μέγας Ἀρχιερεύς, «ἀλλά περί ὧν δέδωκάς μοι». Ὁ **ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας** ἐρμηνεύει μέ σαφήνεια τό σημεῖο αὐτό τῆς ἀρχιερατικῆς προσευχῆς: «οὐχ ἑτέρων εἶναι δεικνύς τὸ συνεῖναι τε αὐτῷ καί ἀξιούσθαι βλέπειν τὴν δόξαν αὐτοῦ, ἢ τῶν ἐνωθέντων τε ἤδη δι' αὐτοῦ τῷ Πατρὶ» [3].

Ὅποιος λοιπόν ἐκπίπτει ἀπό τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, παύει νά εἶναι «φυτεία Πατρός» καί γίνεται «κακή παραφυάς»;

Τό σχίσμα καί ἡ αἵρεσις χωρίζει τόν ἄνθρωπο ἀπό τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ζωή, ἡ αἵρεσις θάνατος. Ὁ **ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς** γράφει: «Ὁ Θεάνθρωπος καί ἐν Αὐτῷ ἡ Ἐκκλησία Του εἶναι τό πᾶν διὰ τὰ σύμπαντα... Ὀλόκληρος ἡ κτίσις ἐδημιουργήθη ὡς Ἐκκλησία, καί ἀποτελεῖ τὴν Ἐκκλησίαν, «καί αὐτός ἐστίν ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος, τῆς Ἐκκλησίας» (Κολ. 1, 18). Πρόκειται περί ἐλλόγου παν-ενότητος τῆς κτίσεως καί περί ἐλλόγου παν-τελεολογίας τῆς κτίσεως. Ἡ ἀμαρτία ἀπέκοψεν ἐν μέρος τῆς κτίσεως ἀπ' αὐτὴν τὴν ἔλλογον πανενότητα καί παντελεολογίαν καί ἐβύθισεν αὐτό εἰς ἄλογον ἀστοχίαν, δηλαδή εἰς τόν θάνατον» [4]. Οἱ **ιεροὶ κανόνες** τῆς Ἐκκλησίας ὀρίζουν πόσο μακριά ἀπό τὴν Ἐκκλησία βρίσκεται ὁ κάθε σχισματικὸς καί αἰρετικὸς καί πῶς μπορεῖ νά ἐπανέλθῃ ἀπό τόν θάνατο στήν ζωή [5].

Τορπίλη ἐπομένως στήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὰ σχίσματα καί οἱ αἵρέσεις. Ἡ Ἐκκλησία στάθηκε ἀπέναντί τους μέ κριτήριο τὴν ἐνότητά της ὡς ἐνότητα ὀρθοδόξου πίστεως, ὡς κοινὴ ἐμπειρία Πνεύματος Ἁγίου καί ἐντεῦθεν ὡς ὁμοίθεια καί ὁμοφροσύνη. **Στὴν περίπτωσι τοῦ σχίσματος**, ὅποτε παρεισέφρυναν τὰ ἀνθρώπινα πάθη (Α' Κορ. 1, 11) καί κυρίως κατὰ τόν **ιερό Χρυσόστομο ἢ φιλαρχία** [6], ἡ Ἐκκλησία ἐνήργησε μέ ὑπομονή, μέ παρακλήσεις καί μέ νουθεσίες, ἔχοντας σέ πολλές περιπτώσεις σύμμαχο τόν χρόνο, ἐκτός ἐάν τό σχίσμα ἐξετραχύνετο ἢ μετέπιπτε σέ αἵρεσι. **Στὴν περίπτωσι τῆς αἵρέσεως**, ὅποτε τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἀπειλοῦσε ἡ ἑτεροδιδασκαλία, ἐξαιρετικά ἐπικίνδυνη καί βλαπτικὴ, ἐπειδή δέν παύει νά ὑφίσταται καί μετὰ τόν θάνατο τῶν πρωταιτίων, ἡ Ἐκκλησία ἐνήργησε μέ τὴν συνοδικὴ ἀποκοπὴ ὄσων ἀμετανοήτως ἐπέμεναν στήν αἵρεσι.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας βιώνει μέχρι σήμερα τὴν τραγικότητα τῶν σχισμάτων. Τό [παλαιοημερολογητικὸ σχίσμα](#) στήν Ἑλλάδα, ἄλλο σχίσμα στά Σκόπια, ἄλλο

πρόσφατο στην Σερβία κ.λπ. Στο δόγμα Ὁρθόδοξοι, συχνά μέ πόθο Χριστοῦ στην ζωή τους, δέν τελοῦν μαζί μας τήν Θεία Εὐχαριστία, ἔχουν χωριστή ἱεραρχία ἐπισκόπων ἢ βρίσκονται ἔξω ἀπό τήν κοινωνία τῶν κανονικῶν ἐπισκόπων «δι' αἰτίας τινάς ἐκκλησιαστικάς καί ζητήματα ἰάσιμα» (κανών α' Μεγ. Βασιλείου). Ὁ πόνος γιά τά σχίσματα αὐτά εἶναι μέγας. Ἡ προσευχή μας καθημερινή. Τά λάθη ἔχουν γίνει. Πρέπει νά ἀρθοῦν μέ τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ τά ἐμπόδια, τά ὁποῖα δημιούργησε ἡ ἀνθρώπινη ἀδυναμία, νά διορθωθοῦν τά λάθη καί νά βρεθοῦν καί αὐτοί οἱ Ὁρθόδοξοι ἀδελφοί στην μία Εὐχαριστία τῆς Μιάς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, στην ἐνότητα τῆς ὁποίας ἡ σωτηρία εἶναι ἀσφαλής.

Ὁ ὑπόλοιπος χριστιανικός κόσμος βρίσκεται σήμερα ἐκτός Ἐκκλησίας, πολυδιασπασμένος καί πολυτραυματισμένος ἀπό τίς αἰρέσεις τοῦ παρελθόντος. Οἱ μεγάλες αἰρέσεις τοῦ μονοφυσιτισμοῦ, τοῦ παπισμοῦ καί τοῦ προτεσταντισμοῦ κρατοῦν, μέ διάφορες ἑτεροδιδασκαλίες, ἑκατομμύρια χριστιανούς χωρισμένους ἀπό τήν Μία Ἁγία Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία. Καί αὐτός εἶναι ἕνας πόνος! Προσευχόμαστε μαζί μέ ὅλη τήν Ἐκκλησία: «τούς πεπλανημένους ἐπανάγαγε καί συναψον τῇ ἀγία σου καθολικῇ καί ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ» (Θ. Λειτουργία Μεγ. Βασιλείου).

Πηγή καί ρίζα ὄλων τῶν αἰρέσεων εἶναι ὁ θρησκευτικός οὐμανισμός (ἀνθρωποκεντρισμός). Συναντᾶ κανεῖς σέ αὐτές θρησκευτικότητα, ἀλλά δέν βρίσκει ταπεινή μαθητεία σέ ὅ,τι παρέδωσαν ἀπ' ἀρχῆς οἱ θεόπται Προφῆται, Ἀπόστολοι καί Πατέρες. Δέν βρίσκει ἀγιασμό, φωτισμό τοῦ νοός καί θέωσι. **Στίς αἰρέσεις διδάσκειται ὅ,τι ἐπινόησε ὁ ἐμπαθής ἀνθρώπινος νοῦς** (Ἐφ. 4, 17-18) καί οἱ ἄνθρωποι ζοῦν χωρίς πυξίδα, «κλυδωνιζόμενοι καί περιφερόμενοι παντὶ ἀνόμῳ τῆς διδασκαλίας ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδεῖαν τῆς πλάνης» (Ἐφ. 4, 14).

Ὁ οὐμανισμός ἔχει ὀδηγήσει τόν δυτικό χριστιανισμό σέ ἄνευ προηγούμενου ἐκκοσμίκευσι, ἡ ὁποία κατέληξε στην θεωρία τοῦ θανάτου τοῦ Θεοῦ, στην ἄρνησι τῆς ἱστορικότητος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, στην ἀμφισβήτησι τῆς ἀειπαρθενίας τῆς Θεοτόκου, στην χειροτονία γυναικῶν σέ ἱερατικά ἀξιώματα, στην ἱερολογία γάμου ὁμοφυλοφίλων καί στά ἄλλα ἔξωφρενικά τῶν νεωτέρων προτεσταντικῶν ὁμάδων.

Ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει στόν κόσμο ὡς μία διαρκῆς πρόσκλησις πρὸς τοὺς αἰρετικούς ὄλων τῶν μορφῶν. Προσκαλεῖ μέ τό δόγμα καί τήν λατρεία της, τήν ἀρχιτεκτονική καί εἰκονογραφία της, μέ τό ἦθος της, μέ τό κήρυγμα καί τήν ἱεραποστολή της, μέ τήν ἀγιότητα τῶν θεουμένων της. Ἀπευθύνεται σέ ὅλους, ἐπειδή ὅλοι ἔχουν ἀνάγκη ἀπό τήν ἐνότητα μαζί της. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι «τό πλήρωμα τοῦ τά πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου» (Ἐφ. 1, 23). Στην ἐνότητά της ἐξασφαλίζεται ἡ πληρότης τῆς πίστεως καί τῆς ἀληθείας, ἡ ἀγιότης, ἡ σωτηρία. Ἐξω ἀπό αὐτήν μένει μία θρησκευτικότης

άτελής, ἄρρωστη, ἄγευστη τῆς θεοποιῶ Χάριτος.

Ὁ ἐκτός Ἐκκλησίας χριστιανικός κόσμος, γιά νά ἐπανεύρη τήν ἐνότητά του, ἐπινόησε τήν διαχριστιανική κίνησι πού ὀνομάζεται **οἰκουμενισμός** καί στοχεύει στήν καταλλαγή ὅλων τῶν χριστιανῶν. Ὅμως αὐτή ἡ καταλλαγή δέν φέρνει στήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Μᾶλλον ἐπιβεβαιώνει καί συντηρεῖ τήν ἔλλειψι ἐνότητας, ἐπειδή μέ τήν ἀρχή τῆς «περιεκτικότητας» (εἴμαστε διαφορετικοί ἀλλά ἐνωμένοι) ὅλες οἱ ἰδιαιτερότητες στό δόγμα καί στό ἦθος γίνονται ἀμοιβαίως «σεβαστές» ἀπό ὅλους. Ἔνα ἀκόμη ὀλίσθημα, πού γέννησε ὁ οὐμανισμός!

Στόν πυρῆνα τοῦ οἰκουμενισμοῦ ὑπάρχει ὁ οὐμανισμός. «Ὁ οἰκουμενισμός, δηλαδή ἡ κίνησις διά τήν ἔνωσιν τῶν “ἐκκλησιῶν”, ὅπως διεξάγεται σήμερον, φαίνεται ὅτι ἔχει οὐμανιστικόν ἀνθρωποκεντρικόν χαρακτήρα καί ὄχι θεολογικόν καί πνευματικόν», καί «ὅλες οἱ αἰρέσεις, κατά βάθος, εἶναι μορφές τοῦ ἀνθρωποκεντρισμοῦ», ἐπισημαίνει στό βιβλίον του Ὁρθοδοξία καί Οὐμανισμός Ὁρθοδοξία καί Παπισμός (σελ. 83 καί 14) ὁ μακαριστός **Γέροντας Γεώργιος Καψάνης**.

Γεννημένος ἀπό τά σπλάχνα τοῦ πολυδιασπασμένου προτεσταντισμοῦ μέ προοπτική τήν παν-προτεσταντική ἐνότητα, ὁ οἰκουμενισμός ἀναπτύχθηκε στήν συνέχεια ὡς ἐκκλησιαστική πολιτική τόσο ἀπό τούς Ὁρθοδόξους ὅσο καί ἀπό τούς Ρωμαιοκαθολικούς. Ἀπό τίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες καθεαυτές, πιστεύουμε, μέ τήν ἐλπίδα ἀνακάμψεως τῶν ἑτεροδόξων στήν Ὁρθοδοξία.

Οἱ προτεστάντες προχωροῦν ἀβίαστα στήν ὑποτιθέμενη ἐνότητά τους στό **Π.Σ.Ε.** καί στίς δραστηριότητές του, ἐμμένοντας ὅμως στίς γνωστές αἰρετικές τους διδασκαλίες πού παίρνουν ὅλο καί πιά ἀντιευαγγελικές διαστάσεις. Ὁ οἰκουμενισμός δέν μπόρεσε νά ἀναχαιτίσῃ τήν κακή αὐτή ἐξέλιξι.

Ἡ Β' Βατικανή Σύνοδος κινήθηκε γρήγορα καί ἀποφασιστικά γιά νά δημιουργήσῃ γέφυρες προσεγγίσεως μέ τούς ὀρθοδόξους καί τούς προτεστάντες μέ τό περίφημο Διάταγμα Περί οἰκουμενισμοῦ. Ὅλοι οἱ «χωρισμένοι ἀδελφοί», λέγει τό Διάταγμα, εἶναι μέλη τῆς (Ρωμαιο)Καθολικῆς Ἐκκλησίας, κρατοῦν τήν ἀποστολική Πίστι μέ διαφορετικές διατυπώσεις, τελοῦν ἔγκυρα μυστήρια, προσφέρουν σωτηρία, καί θά ὀλοκληρώσουν τήν ἐνότητα μαζί της μέ τό νά δεχθοῦν τήν κοινωνία μέ τόν Ρωμαῖο ποντίφικα. Τό παπικό Πρωτεῖο μέ σύγχρονη ἐπένδυσι ἐνός λειτουργήματος διακονίας τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος βρίσκεται στήν καρδιά τοῦ διατάγματος περί οἰκουμενισμοῦ. Τά ὑπόλοιπα λατινικά δόγματα παραμένουν ὡς ἔχουν, δικαιολογημένα βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς ἐνότητος ἐν τῇ διαφορετικότητι (unity in diversity). Πρόκειται γιά **ἐπίπλαστη ἐνότητα**.

Οἱ πολυχρόνιοι διμερεῖς καί πολυμερεῖς (Π.Σ.Ε.) θεολογικοί διάλογοι

διεκπεραιώνονται μέ μινιμαλιστικά δογματικά κριτήρια (βαπτισματική θεολογία, εύχαριστιακή έκκλησιολογία). Η Όρθόδοξος Έκκλησία μας συμμετέχει σέ αύτούς στοχεύοντας θεωρητικά στήν ένότητα όλων τών χριστιανών έν τή Όρθοδόξω Πίστει. Στήν πράξι όμως γίνονται δογματικές και κανονικές ύπερβάσεις πού συνιστούν **θεολογικό συγκρητισμό**. Έτσι προσφέρεται έδαφος στό νά προωθηται ό λαϊκός οίκουμενισμός μέ συμπροσευχές, μέ κοινές λατρευτικές πράξεις και λειτουργικές έκδηλώσεις, μέ κοινές διακηρύξεις έκκλησιαστικών ήγετών και μέ τήν μερική μυστηριακή διακοινωνία. Τήν ανάγκη για άλλαγή πλεύσεως στους διαχριστιανικούς διαλόγους θέτει επί τάπητος ή κοινή αίσθησις τών Όρθοδόξων πιστών, **ότι ένότης μεταξύ τών χριστιανών πρέπει νά σημαίνη έπιστροφή τών έτεροδόξων στήν Όρθοδοξία τής Μιάς Αγίας Καθολικής και Αποστολικής Έκκλησίας, τής Όρθοδόξου Έκκλησίας**.

Άκολουθώντας τό άρμα του οίκουμενισμού πέρασε δυστυχώς και στον δικό μας όρθόδοξο θεολογικό χώρο μία **έκκοσμιευμένη διανοητική άκαδημαϊκή θεολογία**, ή όποία **καταλύει τά όρια τής Άληθείας** [7]. Αποδεικνύεται **ικανή νά συνδιαλέγεται μέ τον έξω κόσμο, αλλά άμοιρη τής ζώσης έμπειρικής θεολογίας**. Αύτή ή άκαδημαϊκή θεολογία έπηρεάζει δυστυχώς και τήν πορεία τών θεολογικών διαλόγων, άν και θά έπρεπε στους διαλόγους νά έκφέρεται ή αύθεντική όρθόδοξος θεολογία. Στον θεολογικό συγκρητισμό δέν αναπαύεται ό πιστός όρθόδοξος λαός. Πιστεύουμε ότι οι καλοί ποιμένες τής Έκκλησίας μας θά άγκαλιάσουν τήν άγωνία του λαού και θά ύποστηρίξουν μέ τήν σοφία του Αγίου Πνεύματος στους θεολογικούς διαλόγους τήν άκρίβεια του όρθοδόξου δόγματος και φρονήματος. **Ό θεολογικός συγκρητισμός ύποσκάπτει τήν άκεραιότητα του όρθοδόξου θεολογικού μας φρονήματος**.

Σέ αυτόν τον θεολογικό περίγυρο, όπως διαμορφώθηκε στις ήμέρες μας, ή Όρθόδοξος Έκκλησία μας παραμένει στυλος και έδραϊώμα τής Άληθείας, έπειδή μέχρι συντελείας του αιώνας «*πύλαι Άδου ού κατισχύσουσιν αύτης*» και «*ό Χριστός χθές και σήμερα ό αυτός και εις τους αιώνες*». Αγιασμένοι άνθρωποι μέχρι σήμερα (οί άγιοκαταπαχθέντες [Γέροντες Πορφύριος](#) και [Παΐσιος](#) και πολλοί άλλοι) μαρτυρούν ότι ή Όρθόδοξος Έκκλησία μας είναι και θά παραμείνη ή άσπιλος Νύμφη του Άρνίου. Τά θεολογικά άτοπήματα ώρισμένων θεολόγων, δέν άλλοιώνουν τον βαθύτερο χαρακτήρα της, παρά μόνο μαρτυρούν τήν προσωπική έκπτωσι τών ιδίων από τήν ολοκληρία τής Άληθείας της.

Θέλοντας μέ τό άρθρο αυτό νά τονίσουμε τήν σημασία και τήν αναγκαιότητα τής ένότητος τής Έκκλησίας ως ένότητος δόγματος, ως όμοιηθείας και ως κοινής έμπειρίας τής άγιαστικής Χάριτος, και έχοντας ύπ' όψιν ότι ή ένότης τής Έκκλησίας διασφαλίζεται μέ όρθές συνοδικές αποφάσεις (στήν έκκλησιαστική ιστορία είναι γνωστές και άστοχες συνοδικές αποφάσεις), τώρα πού πλησιάζει ή σύγκλησις τής Μεγάλης Πανορθόδοξου Συνόδου, ταπεινά παρακαλοϋμε και ζητοϋμε από τους

άγιους Αρχιερείς μας νά εξασφαλίσουν στην Σύνοδο, ως πιστοί οίκονόμοι μυστηρίων Θεοῦ, πανορθόδοξες αποφάσεις πού θά ἐκφράζουν τήν συνείδησι τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ Ὀρθόδοξος Πίστις εἶναι ὁ τελικός κριτής κάθε συνόδου, ὅπως εἶπε ὁ μέγας Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής.

Ἅγιον Ὅρος, 1.1.2016

1. Ἐπιστολή 3η, Τραλλιανοῖς, 11.
2. Ἐπιστολή 5η, Φιλαδελφεῦσιν, 4.
3. Ἀγ. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Ὑπόμνημα εἰς τό κατά Ἰωάννην, 3, 5.
4. Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καί Οἰκουμενισμός, Θεσ/ νίκη 1974, σελ. 21-23.
5. Περιοδ. «Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος», τ. 39/2014, σελ. 157-158.
6. «Δύο γάρ εἰσι διαιρέσεις ἀπό τοῦ σώματος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ· μία μὲν, ὅταν ψύξωμεν τήν ἀγάπην, δευτέρα δέ, ὅταν ἀνάξια τοῦ τελεῖν εἰς ἐκεῖνο τὸ σῶμα τολμήσωμεν· ἐκατέρως γὰρ χωρίζομεν ἑαυτοὺς τοῦ πληρώματος ... Οὐδὲν οὕτως Ἐκκλησίαν δυνήσεται διαιρεῖν, ὡς φιλαρχία· οὐδὲν οὕτω παροξύνει τὸν Θεόν, ὡς τὸ Ἐκκλησίαν διαιρεθῆναι» (Ἀγ. Ἰω. Χρυσοστόμου, Ὑπόμνημα εἰς τήν πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολήν, PG 62, 85).
7. Βλ. Ἀθανασίου Γιέβτιτς, ἐπισκόπου πρώην Ζαχουμίου καί Ἐρζεγοβίνης, Ἡ σεβηριανή Χριστολογία εἶναι μονοφυσιτισμός (ἐλληνική μετάφρασις ἀπό τήν Ἱερά Μονή Ὁσίου Γρηγορίου ἄρθρου-ἐπιστολῆς τοῦ Σεβ. Ἀθανασίου πρὸς τό περιοδικό «Teološki Pogledi» [ΤΠ], στό Βελιγράδι, τεῦχ. 2/2011).

(Πηγή: enromiosini.gr)